

Publicerad 2010-08-03 01:09 av komplicerad

**Jag ville ju bara promenera genom livet som om det vore en gågata mitt i stan**

Jag tar på mig tvivlets nakna tröja och går ut på stan  
där varje ögonkast kan se

rakt igenom mig.

Se hur jag inte vet någonting alls om vad som väntar bakom alla hörn.

Om hur alla höghus,affärer och människor ropar ut alla fel och brister jag har

i argsinta tonarter när varje tår från ärren som gör så ont regnar ner från  
ovan och fräter sönder min hud till marken.

Och alla barnen.

( alla som små oskyldiga barnen )

leker med mina ben och organ  
tills jag helt går sönder med tiden

för att jag blivit utsliten.

Om jag bara kunde veta något annat än bristerna..

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren komplicerad med Poeter.se id #29083 innehar upphovsrätten